

Milí přátelé a kamarádi, dovoluji se představit. Tak tedy haf. Jmenuji se Chip, jsem speciálně vycvičený caniterapeutický pes. Se svojí milovanou paničkou pracuji v organizaci Pomáháme psím srdcem. Už je mi deset let a brzy půjdu do důchodu. Poslední dobou jen tak paběrkuji, ale o to více si toho užívám.

Myslíte, že jsem byl vždycky tak vysmátý a šťastný jako dnes? Vůbec ne! Všichni lidi totiž nejsou dobří. Když jsem byl ještě malé štěňátko, moc štěstí na páníčce jsem neměl. Brzy jsem ho omrzl a stal jsem se nežádoucí věcí, která je jen na obtíž. Většinu času jsem pak trávil uvázaný u boudy. Ze smutku a žalu jsem často plakal, kňučel a naříkal. Volal jsem maminku, ale marně. Aby mě páneček utišil, místo pohlázení na mě křičel, někdy mě vztekle tloukl, surově kopal a často mě bil vodítkem. Není divu, že jsem se vodítka ještě dlouho potom bál. Nakonec mě páníček odvedl do psího útulku a už mě tam nechal. To mi byl jeden rok. Zde jsem strávil asi nejsmutnější dny, svého života. Považte sami. Sám v zamřížované cele. Celý den kromě krmení a krátkého venčení nikde nikdo. Často jsem kňučel, plakal a naříkal. Volal jsem někoho s dobrým srdcem, aby se nade mnou konečně smiloval,

pošimral mě a pustil ven. Marně. Ani jídlo v mé misce mi nechutnalo, a to jsem nějaký jedlík!

Až jednoho zamračeného rána se stalo to, o čem jsem tak dlouho snil. Dvířka mého kotce zavržala a otevřela se. Stála v nich slečna, vlastně ještě holka. Pohladila mě a vzala do náruče. Přitulil jsem se k ní jak to umím jenom já. Věděl jsem, že pouto, které mezi námi tímto okamžikem vzniklo, bude brzy pevnější než ocelové lano, a nenajde se žádná síla, která by nás od sebe rozdělila.

Když jsem se v novém domově rozkoukal, začal jsem získávat ty správné návyky, které mají všichni slušně vchovaní pejsci. Přestal jsem dělat loužičky na podlaze, o hromádkách ani nemluvě. Postupně jsem se osmělil a zjistil jsem, že vrzající podlaha, kluzké linoleum, hlasy z rádia, nebo televize nepředstavují pro mě žádné nebezpečí. A nakonec jsem se skamarádil i s vodítkem. Samo o sobě totiž není zlé, ale je důležité, kdo drží jeho druhý konec. Pak jsem se naučil přibíhat na zavolání "Chipi". A také jsem zvládl odložení, ach to nekonečné čekání na paničku až se vrátí z obchodu nebo od kadeřníka. Zalíbily se mi různé čuchací hry a také stopování.

Pak moji paničku asi v mladické nerozvážnosti napadlo, že ze mě udělá služebního psa s hrozivým výrazem, vyceněnými tesáky a strašidelným vrčením na všechno živé. Považte sami, já Chip milující všechny lidi mám najednou kousat a trhat? Nikdy. Paničku jsem vyvedl z omylu hned na prvním tréninku, když jsem figuranta samou láskou olízl od hlavy až k patě. Tím moje kariéra služebního psa skončila ještě dřív než začala.

Panička se ale nezlobila, Řekla mi : "Chipi, služebák z tebe sice nebude, ale zkusíme canisterapii" A to bylo, milí přátelé a kamarádi, nejlepší rozhodnutí, které nasměrovalo můj život k té nejvyšší spokojenosti a radosti. Jestli je něco, pro co jsem se narodil, pak je to láska ke všem lidem, jak mrňousům, kteří sotva vystrčí z kočárku nos, tak ke starším, zasmušilým seniorům, kteří si myslí, že život už nemá žádnou cenu. Ale to je omyl. Život má vždycky cenu. A proč? No přece protože jsem tady já, Chipo, který se narodil, aby rozdával lásku, mával vesele ocasem a rozháněl jím všechny smutky, tulil se a předával tím svoji energii druhým a víru, že život je krásný.

Nedávno panička přišla a řekla mi "Chipo, pozvali nás do Náměště na Hané. V září tam bude sportovní den pro děti i dospělé. Ukážeš jim co ses všechno naučil a jak jsi šikovný a hodný pejsek. "

Takže super, přátelé a kamarádi, už se těším, až si spolu pohrajeme, zaskotačíme a pomazlíme. Přeji vám hezké dny a nezapomeňte, 19.9. se společně vyřadíme. Pac a pusu váš Chip.